

BERKA ATTILA

Levél a Parnasszusba, 1995-be

Orbán Ottónak

Mit tudni talán soha nem lehet, észrevennénk-e, ha bekövetkezett?

Az a néhány – több mint néhány – kóbor vers teszi a dolgát. Teszi-veszi magát, sőt hiszi, hogy világhódító az út, amin – hátára, nyakára a szellemet pakolva – makacsul menetel dalolva.

Becsvágya jobb vagy tisztább, mint az évszázadé volt, mit elhagyott, meg annál is, mit megkapott. És jól tűrte, hogy ráadásul egy ezredfordulón is átbalaghatott.

Rend persze nem lett. Miért is lett volna? Miből? Hogyan? A teremtés kezdetétől vesztébe rohan. Ugyan! A vírusos veszettség kell az agynak, mint tudóknak a levegő a pecsétes föld s a lyukas ég között. Ott a füstcsík is, igen: beleégve a térbe, ami rom, beleégve az időbe, ami rom. A döghalál csillogó fönix, kísérteties a tánca, és a történelem már csak kezdőbetűk láncá.

Máshogy nem megy, együtt kell mondanunk: a művészet szent, a líra örök – mert rögeszme vagyunk. Ez legalább igaz. A tompára kopott, lila szuronnal nógatjuk a szamarat, hátán csörög-zörög s rúgkapál a költészet és a jövő. Aggodalomra ez mégse ok, magasról nézve összemosódnak a sorok.

Szárnyak árnya vetül ránk, csak akkor látjuk a napot, ha tiszta fejjel, tiszta szívvel, tiszta kézzel piszkoljuk be a tiszta lapot. Ha van még esőerdő, éden az, ha csatatér is. A tej bajos, a csecsemő zajos. A felnőtt maga a seb. Napról napra véresebb.

A múlt idő nem nyerő, se a jelen, se a jövő, mert a Parnasszusban nincs idő. Érvek sincsenek, csak a költészet. Mert a költészet az, ami érvek nélkül tetszik. A huszonöt évek egymást a végtelenben metszik. Ott sírás meg rívás van, kacagás és móka. Ez bizony jó multság, férfi-női munka.